

Gaja-völgyi mesék

Egy tölgymakk álma

Télutóhó havában suttogetta el az álmát egy tölgymakk, egy lágy ívű domboldalon a Gajapatak szurdokvölgye felett. Meghallgatod a meséjét?

Ősszel hullott le a kis makk, sok másik társával együtt Öreganyóráról. Büszke volt születésére, hiszen Öreganyó nagyon rég lakott már a tájon, több száz éve, a legidősebb fák egyike volt. Míg szoros kapocs kötötte őket össze, Kicsitölgymakk rengeteg történetet hallott a természetről, a

szélről, a vízről az állatokról, emberekről! Aztán Mindszent havában, amikor már Kicsitölgymakk azt hitte mindent tud a világról, és nagynak, mit nagynak hatalmasnak képzelte magát, végre lehullott Öreganyó oltalmából.

Sajnos azonnal rájött, hogy innen kezdve csak a kedvező véletlenek egybeesésén fog múlni lesz-e belőle Hatalmastölgy, aminek képzelte magát.

Sok kis társával együtt feküdt az egyre hűvösödő talajon, néha arra járt egy éhes vaddisznó család, és hangos csámcsogással falták a finomeledelt. Ilyenkor Kicsitölgymakk rettegett, hogy ő lesz a következő falat, de valahogy mindig megúsza. Aztán egy kis mókus nem tudott neki ellenállni, fogta egy szép napon, s elvitte magával! Eldugta a kis jószág, hogy legyen mit télen majd rágcsálnia, de megfélekedezett a makkról, így az szépen átvészelt a lombok óvó takarásában a téli nagy hideget.

Jól érezte magát, gyűjtötte az erőt, hogy a kellő pillanatban a tavaszi olvadással járó nedvességben megindulhasson a föld mélye felé egy hosszú gyökérszállal. Aztán majd felfelé, a jótékony, tápláló napfényre. Szeretett volna már csemete lenni, de tudta, hogy első évben ő még csak magonc lesz, utána pedig suháng, majd csak a harmadik évben válik csemete belőle. Először mégis a gyökérzet a legfontosabb, mellyel akár 30 méter mélyre is lenyulhat az éltető vízért a megfelelő helyen. Tarthatja a kapcsolatot tölgyfa társaival, támogathatják, óvhatják egymást.

Arról álmodozott, hogy idős korában minden évben több száz kis makkocskának mondhatja el a saját történeteit. Úgy, ahogy ő hallotta Öreganyótól, a tövében, árnyékában megpihenő túrázókról, a lombjában megbújó, védelmet kereső állatokról. A kérgét csiklandozó több ezer hangyalábról. Az ágai között fészkelő locsi-fecsi madarokról. A szellőről, akivel mindig szívesen táncolt, ha arra járt. A viharos szélről, amely megtépázta mérgében koronáját, mert irigyelte annak szép formáját.

Ezek voltak Kicsitölgymakk álmái, s míg valóra válnak sok viszontagságon fog keresztül menni és csak bízhatunk benne, hogy az emberi mohósággal, kártékonyssággal nem kell megküzdenie!